

Sygn. akt: I C 445/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **D. W. (1)**

przeciwko **J. J. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. J. (1) na rzecz powoda D. W. (1) kwotę 1488 zł (tysiąc czterysta osiemdziesiąt osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt: I C 445/17

UZASADNIENIE

Powód D. W. (1) wniósł pozew przeciwko J. J. (1) domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 36.955,28 zł stanowiącej równowartość 7.449,61 funtów szterlingów wg kursu NBP na dzień 5 kwietnia 2017r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strony od wielu lat znają się i przez pewien okres wspólnie zamieszkiwały. W okresie 2012-2015 powód udzielał systematycznie i regularnie pożyczek gotówkowych pozwanej, przelewając na jej rachunek wnioskowane sumy. Jak wskazuje strony w okresie dokonywania przelewów nie prowadziły wspólnego gospodarstwa domowego, albowiem każde z nich mieszkało w innej miejscowości i innym kraju. Strony miały bezpośredni kontakt niezwykle rzadko, jedynie raz do roku, kiedy pozwana odwiedzała powoda przeważnie w okresie wakacji letnich. Sporadyczność kontaktów wynikała z odległości jaka dzieliła strony i charakteru ich relacji. Przelewane przez powoda środki pieniężne na rachunek pozwanej przeznaczone były przez nią na zaspokojenie osobistych potrzeb, w tym m.in. na pokrycie chesnego za studia wyższe. Pozwana każdorazowo zapewniała powoda, że zwróci wszystkie przekazane jej kwoty. Początkowo, doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy pożyczki w formie pisemnej, później jednak strony odeszły od tego wymogu formalnego, niemniej ustne zawieranie umów pożyczek pomiędzy nimi nie budziło żadnych wątpliwości którejkolwiek ze stron z uwagi na wzajemne zaufanie. Przedmiotowe

pożyczki miały charakter bezterminowy ze względu na dobre relacje stron. Wezwaniem z dnia 10 listopada 2016r. pozwana zażądała od powoda zwrotu ruchomości znajdujących się w lokalu zajmowanym przez powoda, a należących do niej. W odpowiedzi na wezwanie powód wypowiedział wszystkie udzielone pozwanej pożyczki i wezwał do ich zwrotu, czego pozwana nie uczyniła. Powód wskazał, że ruchomości pozwanej stanowią jedynie drobne przedmioty codziennego użytku, są mocno zniszczone i nie przedstawiają praktycznie żadnej wartości.

(pozew k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Pozwana przyznała, że doszło do wskazanych przez powoda przelewów pieniężnych na rachunek pozwanej, jednakże zaprzeczyła, aby stanowiły one pożyczki. Zdaniem pozwanej kwoty te były w istocie przeznaczone na bieżące potrzeby stron pozostających w konkubinacie bądź darowizny na rzecz pozwanej. Jak wyjaśniła pozwana od 2012 do 2016 strony pozostały w nieformalnym związku i mimo że pozwana zamieszkiwała w Polsce, a powód w S. to strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, odwiedzały się wzajemnie co dwa-trzy miesiące, spędzały wspólnie święta a pozwana podczas urlopu dziekańskiego przebywała w S. nieprzerwanie przez dziewięć miesięcy. Pozwana wskazała też, że dokonała zakupu wyposażenia mieszkania w S. i wiązała swoją przyszłość ze S.. W czasie wielokrotnych długoterminowych pobytów w S. pracowała, podjęła działania umożliwiające podróż z psem, wyrobiła brytyjską kartę biblioteczną i założyła rachunek bankowy. Strony codziennie prowadziły korespondencję na F. i S., a z treści rozmów prowadzonych przez strony wynika, iż były dla siebie osobami najbliższymi i planowały wspólną przyszłość. Nadto, znajomi i rodzina postrzegali strony jako parę. Strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe a dokonywane przelewy pomiędzy majątkami stron były głównie pożytkowane na bieżące potrzeby. Pozwana dokonywała ze swojego rachunku zakupów na rzecz powoda a powód dokonywał przelewów pieniężnych na rachunek pozwanej, aby podczas wizyty w Polsce wypłacać złotówki, co pozwalało mu zaoszczędzić na prowizji. Powód często przelewał pieniądze ze szkockiego rachunku bankowego na rachunek pozwanej, aby pozwana przekazywała te pieniądze matce powoda. Strony tworzyły wspólnotę ekonomiczną, dążyły do zaspokajania bieżących potrzeb gospodarczych i osobistych, a powód swobodnie dysponował kartą do rachunku bankowego pozwanej. Strony traktowały wspólnotę gospodarczą jako wzajemną pomoc i nigdy nie ustalały zasad zwrotu poczynionych na rzecz drugiej strony korzyści majątkowych, bowiem uważały je za darowizny, których dokonywanie pomiędzy osobami będącymi w związku jest zachowaniem powszechnie praktykowanym. Powód nigdy nie żądał zwrotu przelanych kwot na rzecz pozwanej. Nadto, pozwana wskazuje, iż nie zostały spełnione wymagania stawiane przepisem art. 720 kc odnośnie formy zawarcia umowy pożyczki. Jeżeli strony od samego początku ustaliły przelewy jako pożyczkę to umowa winna być stwierdzona pismem lub jakimkolwiek dowodem mogącym stanowić początek dowodu na piśmie. W dacie dokonywania przelewów na rzecz pozwanej powód nie traktował przelewów jako pożyczkę Zdaniem pozwanej, powód nie wykazał mającej funkcjonować pomiędzy stronami praktyki, że przekazywane wzajemnie kwoty pieniężne były pożyczkami, co rodziłoby obowiązek zwrotu w analogicznych sytuacjach także przez powoda na rzecz pozwanej. Pozwana natomiast wykazała, że wzajemne świadczenia stron na rzecz ich majątków były pożytkowane na bieżąco, a dokonywanie przez powoda przelewów na rachunek pozwanej nie oznaczało, że z przekazanych środków korzysta wyłącznie pozwana.

(odpowiedź na pozew k. 44-47v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W lutym 2011r. powód D. W. (1) wyjechał do S. w celach zarobkowych. Powód zamieszkał wspólnie z B. J. oraz jego dziewczyną. W październiku 2011r. do S. przyjechała też siostra B. J. tj. pozwana J. J. (1), która najpierw zamieszkiwała u rodziny, a następnie przeprowadziła się do domu wynajmowanego przez powoda i brata, gdzie zajmowała salon.

(dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 441, zeznania świadka B. J. płyta CD k. 441, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, zeznania świadka S. O. płyta CD k. 452, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

Za najem ww. mieszkania płacili powód i B. J..

(dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 441, zeznania świadka B. J. płyta CD k. 441, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

W styczniu 2012r. strony zostały parą i pozwana przeprowadziła się do pokoju zajmowanego przez powoda. W lipcu 2012r. strony wyprowadziły się do mieszkania socjalnego, które wspólnie wyremontowali. Strony prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, w tym dokonywały wspólnych zakupów. Pozwana zajmowała się gotowaniem i sprzątaniami wspólnego mieszkania.

(dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 441, zeznania świadka E. W. płyta CD k. 452, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, zeznania świadka S. O. płyta CD k. 452, zeznania świadka A. P. płyta CD k. 452, zeznania świadka K. P. płyta CD k. 452, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490, wydruk korespondencji stron na portalu facebook.com k. 49-134, wyciąg z rachunku bankowego pozwanej k. 152-287, zdjęcia k. 145-151, potwierdzenia przelewów k. 288-306 i 326-403)

Pozwana studiowała zaocznie ratownictwo medyczne w Polsce. Po pierwszym roku studiów pozwana wzięła urlop dziekański, który również spędziła w S.. Po powrocie na studia, pozwana latała do (...) razy do roku, w tym spędzała tam czas wolny pomiędzy okresami nauki. Łącznie w S. spędzała 5-6 miesięcy rocznie. W czasie pobytu w Polsce pozwana zamieszkiwała u swojej matki. W Polsce pozwana pracowała dorywczo m.in. jako opiekunka do dzieci.

(dowód: zeznania świadka B. J. płyta CD k. 441, zeznania świadka E. W. płyta CD k. 452, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, zeznania świadka K. P. płyta CD k. 452, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

W czasie pobytu w S. pozwana pracowała dorywczo. Pracę znajdowała z pośrednictwem agencji pracy.

dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 441, zeznania świadka B. J. płyta CD k. 441, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

Powód miał w Polsce rachunek złotówkowy w (...) S.A.

(dowód: zeznania świadka R. W. płyta CD k. 472, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487)

Powód przekazywał pieniądze swojej matce za pośrednictwem rachunku bankowego pozwanej.

(dowód: zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, zeznania świadka S. O. płyta CD k. 452, zeznania świadka K. P. płyta CD k. 452, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490, wyciąg z rachunku bankowego pozwanej k. 152-287)

W czasie pobytu w Polsce powód korzystał z rachunku bankowego pozwanej.

(dowód: przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490, wyciąg z rachunku bankowego pozwanej k. 152-287)

W okresie od maja 2012r. do lipca 2015r. powód dokonał przelewów na rachunek bankowy pozwanej na łączną kwotę 7.449,61 £.

(dowód: potwierdzenia przelewów k. 9-26, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

Na mocy zawartej przez strony umowy, powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 300 £. Zgodnie z umową kwota pożyczki została wpłacona przez powoda na konto pożyczkobiorcy w następujących datach:

- w dniu 25 października 2012r. kwota 50 £;

- w dniu 23 listopada 2012r. kwota 50 £;

- w dniu 25 stycznia 2013r. kwota 200 £.

Na mocy umowy pożyczkobiorca był zobowiązany do zwrotu pełnej kwoty pożyczki wraz z odsetkami jednorazowo. W umowie nie wskazano terminu zwrotu pożyczki.

(dowód: pismo z dnia 25 stycznia 2013r. k. 27-28, potwierdzenia przelewów k. 10)

Na prośbę powoda, pozwana napisała dokument zatytułowany „umowa pożyczki” zaopatrzonej datą 25 stycznia 2013r., obejmującej ww. oświadczenie o udzieleniu pożyczki, podpisała go, a następnie odesłała powodowi do S..

(dowód: przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

Pozwana wysłała do Polski pieniądze i paczki dla swojej matki.

(dowód: zeznania świadka M. S. płyta CD k. 441, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

W czasie pobytu w Polsce pozwana porozumiewała się z powodem za pomocą komunikatorów internetowych, portalu społecznościowego facebook oraz za pomocą S.'a.

(dowód: zeznania świadka E. W. płyta CD k. 452, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452, wydruk korespondencji stron na portalu facebook.com k. 49-134)

Na przełomie 2014/2015r. strony zaręczyły się.

(dowód: zeznania świadka E. W. płyta CD k. 452, zeznania świadka J. W. płyta CD k. 452, zeznania świadka J. J. (2) płyta CD k. 452,

Na początku 2016r. strony rozstały się. W S. pozostały rzeczy osobiste pozwanej m.in. książki, odzież, garnki.

(dowód: zeznania świadka B. J. płyta CD k. 441, przesłuchanie powoda D. W. (2) płyta CD k. 487, przesłuchanie pozwanej J. J. (1) płyta CD k. 490)

Pismem z dnia 10 listopada 2016r. pozwana reprezentowana przez fachowego pełnomocnika wezwała powoda do zwrotu ruchomości pozostawionych w mieszkaniu zajmowanym przez powoda w S.. W odpowiedzi, pismem z dnia 22 listopada 2016r. pełnomocnik powoda wezwał pozwaną do niezwłocznej zapłaty kwoty 35.758,13 zł stanowiącej równowartość 7.449,61 £ w terminie 7 dni od doręczenia wezwania na rachunek bankowy powoda tytułem zwrotu pożyczki. Wezwanie zostało pozwanej doręczone w dniu 7 grudnia 2016r. Pismem z dnia 8 lutego 2017r. pozwana zaprzeczyła, aby powód udzielał jej jakichkolwiek pożyczek.

(dowód: pismo powoda z dnia 22 listopada 2016r. wraz z dowodem nadania k. 29-31, pismo powoda z dnia 29 listopada 2016r. wraz z dowodem nadania i doręczenia k. 32-34, pismo pozwanej z dnia 8 lutego 2017r. k. 135-140)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z zeznań świadków M. S., B. J., E. W., J. W., J. J. (2), S. O., A. P., K. P., U. K., R. W., K. W. oraz dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wymienionych powyżej dokumentów prywatnych w postaci dokumentu zatytułowanego jako „umowa pożyczki”, a podpisanego przez J. J. (1), wyciągów z rachunków bankowych, potwierdzeń przelewów bankowych czy korespondencji stron. Zgodnie z treścią art. 245 kpc dokument

prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności przedmiotowych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd także nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości tych dokumentów.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków M. S., B. J., E. W., J. W., J. J. (2), S. O., K. W., A. P. i K. P. na okoliczności charakteru relacji stron. W zasadzie wszyscy wymienieni świadkowie zgodnie zeznali, że w latach 2012-2016 strony pozostawały we faktycznym pożyciu, wspólnie zamieszkiwały i prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. Z zeznań tych wynikało, że pozwana od 2012r. przez część roku przebywała w Polsce, gdzie studiowała zaocznie na kierunku ratownictwo medyczne, a przez kilka miesięcy mieszkała w S. wraz z powodem. Natomiast, żadna z wymienionych osób nie miała wiedzy co do wzajemnych rozliczeń finansowych stron, charakteru przelewów dokonywanych pomiędzy rachunkami bankowymi stron oraz pożyczek, jakich powód miałby udzielać pozwanej.

W ocenie Sądu wiarygodnego dowodu na okoliczność zawieranych przez strony umów pożyczek nie stanowią zeznania babci powoda tj. U. K.. Osoba ta jako jedyna wskazywała, że powód udzielał pozwanej pożyczek na opłacenie czesnego za studia wyższe. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że świadek pozostawała z powodem w stosunku pokrewieństwa i choć sam fakt istnienia powiązań rodzinnych świadka ze stronami postępowania nie może co do zasady stanowić podstawy zakwestionowania wiarygodności jego zeznań, ale powinien zostać przez Sąd wzięty pod uwagę, jako okoliczność, która może, (ale nie musi), mieć znaczenie przy ocenie wiarygodności zeznań tego świadka (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 października 2017 r., V ACa 162/17 LEX nr 2409382). W ocenie Sądu, w przedmiotowym przypadku stosunek pokrewieństwa miał przełożenie na treść zeznań świadka. U. K. jako jedyna potwierdziła fakt udzielania pożyczek na szkolenie z medycyny ratunkowej. Zwrócić przy tym uwagę, że wiedzę o rzekomych pożyczkach babcia powoda posiadała bezpośrednio od powoda. Zatem w powyższym zakresie zeznania te nie stanowiły własnych spostrzeżeń świadka, lecz powielenie stanowiska powoda. Należy także wskazać, że nawet matka powoda potwierdziła jedynie fakt zawarcia jednej umowy pożyczki, który zresztą został uprawdopodobniony za pomocą pisma. R. W. zeznała, że nie wie, czemu powód nie zawierał kolejnych pożyczek.

Jeśli natomiast chodzi o ocenę wiarygodności zeznań stron, to w zakresie dotyczącym charakteru ich relacji czy prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego zeznania te są niesprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadków czy wydrukami korespondencji z portali społecznościowych. Zważyć bowiem należy, że – pomimo odmiennych twierdzeń zawartych w pismach procesowych – powód zeznał, że od stycznia 2012r. pozostawał w związku z pozwaną i wspólnie z nią prowadził gospodarstwo domowe, nadto wskazał, że strony miały wspólne finanse. D. W. (2) wskazał także, że kilka razy prosił pozwaną, by przekazała pieniądze przelane na jej rachunek bankowy matce powoda. Natomiast, jako całkowicie gołosłowne należało uznać zeznania powoda w zakresie dotyczącym udzielania pozwanej kolejnych pożyczek, poza pożyczką stwierdzoną pismem dołączonym do pozwu. Poza zeznaniami powoda nie ma na tę okoliczność żadnych wiarygodnych dowodów. W przypadku zeznań pozwanej zwrócić należało uwagę, że pozwana przyznała, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia jednej umowy pożyczki, potwierdzonej pismem. Pozwana szczegółowo opisała okoliczności zawarcia tej umowy i stwierdziła, że sama przygotowała ten dokument, popisała go, a następnie przesłała go powodowi. Natomiast, zdaniem Sądu, w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania pozostają zeznania pozwanej co do rozwiązania umowy i zniszczenia dokumentu obejmującego oświadczenie pozwanej. Zważyć bowiem należy, iż dokument potwierdzający zawarcie pożyczki został dołączony do pozwu, co wyklucza twierdzenia pozwanej o jego zniszczeniu. Pozwana w żaden sposób nie kwestionowała również autentyczności tego dokumentu.

Przechodząc do szczegółowych rozważań należy wskazać, że w niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 36.955,28 zł stanowiącej równowartość 7.449,61 £ - według aktualnego kursu NBP na dzień 5 kwietnia 2017r. - wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017r. do dnia zapłaty z tytułu umowy pożyczki. W tym stanie rzeczy podstawę prawną roszczenia powódki stanowi przepis art. 720 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy

albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Powództwo opierało się na twierdzeniu, że w okresie 2012-2016 powód udzielił pozwanej szeregu pożyczek opiewających łącznie na wskazaną w pozwie kwotę na zaspokojenie osobistych potrzeb, w tym m.in. na pokrycie czynnego za studia wyższe. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód dołączył potwierdzenia przelewów bankowych dokonanych w okresie od maja 2012r. do lipca 2015r. na łączną kwotę 7.449,61 £. Strona pozwana kwestionowała charakter przelewów dokonywanych przez powoda, podnosząc, że w czasie, w którym zostały dokonane strony pozostawały w konkubinacie, prowadziły wspólne gospodarstwo domowe a dokonywane przelewy pomiędzy majątkami stron były głównie pożytkowane na zaspokajanie bieżących wspólnych potrzeb stron. Jak podnosiła pozwana strony traktowały wspólnotę gospodarczą, w której pozostawały, jako wzajemną pomoc i nigdy nie ustalały zasad zwrotu poczynionych na rzecz drugiej strony korzyści majątkowych, bowiem uważały je za darowizny, których dokonywanie pomiędzy osobami będącymi w związku jest zachowaniem powszechnie praktykowanym. Zważyć należy, iż zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Nie budzi przy tym wątpliwości, że ciężar wykazania faktów prawotamujących (tj. powodujących, że dany fakt prawotwórczy w konkretnym przypadku nie wywołał skutku prawnego np. wada oświadczenia woli, niepoczytalność sprawcy deliktu) oraz faktów prawoniweczających (powodujących, że skutki prawne faktu prawotwórczego ustały np. wykonanie zobowiązania, zwolnienie z długu) zasadniczo spoczywa na stronie pozwanej, albowiem ona z tych okoliczności wywodzi korzystane dla siebie skutki prawne. Potwierdza to także judykatura. W wyroku z dnia 11 czerwca 1999r., II CKN 390/98, Legalis nr 44297 Sąd Najwyższy stwierdził, że zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu powód powinien udowodnić okoliczności prawo tworzące. Dochodząc zwrotu pożyczki powinien udowodnić, że między nim a pozwanym doszła do skutku taka umowa. Pozwanego zaś obciąża dowód wykazania okoliczności niweczających prawo powoda, a więc że pożyczkę zwrócił.

Zgodnie z powyższym na powodzie spoczywał w niniejszej sprawie ciężar wykazania, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia szeregu umów pożyczek na łączną kwotę 7.449,61 £. W ocenie Sądu, powód sprostował temu obowiązkowi tylko w niewielkim zakresie. Zwrócić należy uwagę, że poza potwierdzeniami przelewów, do akt niniejszej sprawy powód złożył dokument zatytułowany „umowa pożyczki”. Z treści tego dokumentu wynika, że powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 300 £. Zgodnie z umową kwota pożyczki została wpłacona przez powoda na konto pożyczkobiorcy w następujących datach: w dniu 25 października 2012r. kwota 50 £; w dniu 23 listopada 2012r. kwota 50 £; w dniu 25 stycznia 2013r. kwota 200 £. Na mocy tej umowy pożyczkobiorca był zobowiązany do zwrotu pełnej kwoty pożyczki wraz z odsetkami jednorazowo. W umowie nie wskazano natomiast terminu zwrotu pożyczki. Dokument został podpisany wyłącznie przez J. J. (1). Z faktu braku podpisu powoda na przedmiotowym dokumencie pełnomocnik pozwanej wywodził wnioski, że umowa nie została skutecznie zawarta. Zarzuty strony pozwanej w tym zakresie są jednak bezzasadne. Zważyć bowiem należy, iż ustawodawca nie przewidział dla umowy pożyczki wymogu zachowania formy pisemnej ad solemnitatem. Natomiast, norma art. 720 § 2 kc ustanawia formę pisemną wyłącznie dla celów dowodowych, co oznacza, iż nie wpływa ona na ważność umowy, ale podlega ograniczeniom dowodowym. Jednak dowód z przesłuchania stron lub świadków na okoliczność dokonania czynności prawnej jest dopuszczalny, kiedy strony wyrażą na to zgodę lub jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma (art. 74 kc) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w wyroku z dnia 23 czerwca 2016r., V ACa 893/15, L.). Bez wątpienia, fakt udzielania pożyczki na kwotę 300 £ został uprawdopodobniony za pomocą pisma w postaci powyższego dokumentu. Stanowi on zaczątek dowodu. Z tego względu możliwe było ustalenie zgodnej woli stron na podstawie zeznań powoda i pozwanej. W oparciu o zeznania stron można natomiast stwierdzić, że po obu stronach tej czynności prawnej była wola udzielenia pożyczki. J. J. (1) zeznała, że to ona zredagowała i napisała tekst dokumentu. Jak podała uczyniła to na prośbę powoda, który chciał się zabezpieczyć na przyszłość. Już tylko z tego faktu wynika, że powód miał faktycznie wolę i zamiar udzielenia pożyczki, a nie dokonania innej czynności prawnej (np. darowizny). W przeciwnym razie nie prosiłby pozwanej o sporządzenie umowy pożyczki. Z kolei potwierdzeniem woli pozwanej zaciągnięcia zobowiązania z tytułu pożyczki jest sporządzenie przez nią tekstu umowy, podpisanie oświadczenia i przesłanie go powodowi. Z zeznań pozwanej wynika, że nigdy nie kwestionowała przedmiotowej umowy i rozumiała

znaczenie użytych w niej sformułowań. Nie bez znaczenia jest również fakt, że w tekście dokumentu obejmującego oświadczenie pozwanej użyto wyrażen typowych dla umowy pożyczki jak: „umowa pożyczki”, „pożyczkodawca”, „pożyczkobiorca”, „zobowiązuje się do zwrotu pełnej kwoty”. Jak natomiast wskazuje się w judykaturze możliwe jest ustalanie na podstawie art. 65 § 2 kc rzeczywistego znaczenia i woli stron takiej umowy. Już samo określenie umowy jako pożyczka albo stwierdzenie, że określone świadczenie jest przekazywane jako pożyczka może być wystarczające do wyrażenia po stronie pożyczkodawcy obowiązku zwrotu pożyczki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 maja 2017r., I ACa 139/17, L.). Za gołosłowne i nielogiczne należało natomiast uznać twierdzenia pozwanej, iż swoim zachowaniem po zawarciu umowy powód manifestował wolę rozwiązania tej umowy, w szczególności wyrzucił do śmieci dokument obejmujący oświadczenie pożyczkobiorcy. Jak wynika ze zgodnych w tym zakresie zeznań stron, dokument został sporządzony w dwóch egzemplarzach, przy czym jeden jest w posiadaniu powoda, a drugi pozwanej. Powód dołączył swój egzemplarz do pozwu, co przeczy twierdzeniom pozwanej o jego zniszczeniu. W świetle podniesionych powyżej okoliczności należało uznać, że powód wykazał fakt skutecznego udzielenia pożyczki tylko co do kwoty 300 £. Zdaniem Sądu, brak jest dostatecznych podstaw, aby uznać, że pożyczka przenosiła ww. kwotę, a wolą stron było, aby kwoty dalszych pożyczek zostały dopisane później w wolnym miejscu nad zobowiązaniem do zwrotu pożyczki. W ocenie Sądu, gdyby tak było, powód jako osoba dorosła i - jak zeznali jego byli współlokatorzy - należycie dbająca o swoje interesy, zwłaszcza finansowe, dopilnowałaby, aby takie dopiski zostały przez strony zgodnie poczynione. Co do określenia chwili wymagalności roszczenia, to zważyć należy, iż w umowie strony nie określiły terminu zwrotu pożyczki. Zgodnie natomiast z treścią art. 723 kc jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Powód wypowiedział pozwanej pożyczkę pismem z dnia 29 listopada 2016r., które zostało pozwanej doręczone w dniu 7 grudnia 2016r. Stosownie do treści art. 723 kc roszczenie stało się więc wymagalne z dniem 19 stycznia 2017r. Przeliczenia kwoty pożyczki Sąd dokonał zgodnie z pozwem, według kursu NBP z dnia 5 kwietnia 2017r.

W pozostałym zakresie Sąd uznał powództwo za nieudowodnione. Nie ulega wątpliwości, że w okresie od stycznia 2012r. do początku 2016r. strony pozostawały w nieformalnym związku. Z zeznań licznych świadków przesłuchanych w toku niniejszego postępowania wynika, że przez znaczną część tego okresu strony wspólnie zamieszkiwały w S., prowadziły wspólne gospodarstwo domowe, a także dokonywały wspólnych inwestycji jak np. remont wynajmowanego lokalu socjalnego. Jak wynika z zeznań zarówno powoda, jak i pozwanej w czasie trwania związku powód wykorzystywał rachunek bankowy pozwanej do dokonywania przelewów na rzecz swojej matki, a także wypłacał z niego pieniądze w czasie pobytu w Polsce, gdyż posiadał wyłącznie rachunek walutowy. Z przedłożonych wyciągów z rachunku bankowego oraz potwierdzeń przelewów wynika, że strony dokonywały transferów finansowych pomiędzy swoimi majątkami w sposób typowy dla osób pozostających we wspólnym pożyciu. Bezsporne było, że strony zaręczyły się, planowały wspólną przyszłość. Powyższe przesunięcia pomiędzy majątkami stron należało zatem rozpatrywać w szerszym kontekście, poprzez pryzmat celu, jakim było zawarcie związku małżeńskiego, założenie rodziny, a także uzyskanie stabilnej pozycji zawodowej przyszłych współmałżonków, pozwalającej im na zaspokojenie potrzeb założonej w przyszłości rodziny. Świadomi takiego celu konkubenci niejednokrotnie dokonują sobie nawzajem przysporzeń majątkowych czy udzielają pomocy w znacznych wysokościach, traktując te transfery finansowe jako darowizny. W tym kontekście nie można w sposób kategoryczny przyjmować, że każdorazowe przesunięcia pomiędzy majątkami konkubentów mają charakter pożyczki. Decydująca w tym względzie jest zgodna wola stron. W przedmiotowej sprawie natomiast powód nie zdołał wykazać, że wolą obu konkubentów było zawarcie umowy pożyczki. Samo przedłożenie potwierdzeń dokonanych przelewów, bez wskazania tytułu płatności, jest dalece niewystarczające do stawiania kategorycznych wniosków o pożyczkach. Dla wykazania roszczenia konieczne jest pisemne potwierdzenie ustaleń związanych z przelewami kwot (por. wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 lutego 2018r. w sprawie o sygnaturze XII C 989/17, portal orzeczeń sądów powszechnych). W przedmiotowej sprawie niewątpliwie, strony nie potwierdziły pisemnie ustaleń związanych z przelewami ww. kwot. Powód nie udowodnił, ani nawet nie uprawdopodobnił, aby pozwana kiedykolwiek i w jakiegokolwiek formie zobowiązała się zwrócić mu kwoty wskazane w przelewach, poza kwotą 300 £.

Z uwagi zatem na powyższe, na mocy art. 720 kc Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.488 zł, stanowiącą równowartość kwoty 300 £ według średniego kursu NBP z dnia 5.04.2017r. Nadto, na mocy art. 481 § 1 i 2 kc od

powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2017r. do dnia zapłaty bowiem pozwana w dniu 7 grudnia 2016r. odebrała pismo powoda wzywające ją do zapłaty świadczenia objętego pozwem.

W pozostałym zaś zakresie, na mocy powyższych przepisów stosowanych a contrario, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc i uznając, że pozwana wygrała niniejszy spor w przeważającej części, zasądził od powoda na jej rzecz całość kosztów procesu, które stanowiła opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej ustalona stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.